

Orta Okul Yılları

— kul mehmet · 19 Nisan 2015

Ortaokul yılları, her öğrenci gibi dersler haliyle zayıf zaten iyi olması da beklenilmez, anne babanın onca emeğini heba eden ömrü boşa kürek çektiren yıllar. Gerçi yıllar sonra pişmanlığı fayda vermiyor amma işte o gençlik okul yılları. Okulun kızı sevda gözüm hep onda, ona açılmak için kırk takla atıyorum, ama olmuyor, ya bir yanlışlık yapıyorum ya da fırsat bulamıyorum. Her gördüğümde selam veriyor gülümsüyorum oda bana gülümsüyor amma ondan hoşlandığımı arkadaşlık yapmak her anımızı beraber geçirmek istediğimi söylemek istiyorum, lakin olmuyor. Artık dayanacak halim kalmayınca son bir gayret ile okulun ilk teneffüsünde yanına yaklaştım.

-Sevda nasılsın?

Bana döndü

-İyiyim.

-Sana bir şey söylemek istiyorum umarım yanlış anlamazsın.

Sanki söyleyeceklerimi hissetmiş gibi hınzırca gülümsedi

-Seni dinliyorum.

-Şey ben senden çok hoşlanıyorum, arkadaş olabilir miyiz?

Oh çok şükür söyleye bildim. Bana

-Zaten arkadaş değil miyiz?

-Arkadaşız, ama okuldan okula, diğer zamanlarımızda da beraber olmak, seninle ders çalışmak, dertlerimi paylaşmak istiyorum.

-Vay, ders çalışmak ve dertlerimizi paylaşmak, şey bilmem ki.

Yüreğime sanki bir hançer saplanacak sandım biraz sonra. Gülümseyerek

-Bir şartım var ikimizin değil sınıftaki herkesin ders notu kötü, belki bu samimi arkadaşlığın faydası ile derslerimizi notunu yükseltemez isek bu arkadaşlığa son vereceğiz,

Yüreğim yerinde fırlayacaktı.

-Tamam tamam....

Sevinçten boynuna sarılmamak için kendimi zor tuttum. Zil çaldı, son dersti dersin bir an önce bitmesini beraber sevda ile olmayı candan istiyordum.

Son zil çalınca dünyalar benim oldu. Okulun kapısında beraber yürüyerek evin yolunu tuttuk. Bizi beraber gören arkadaşlarımız kendi aralarına gizlice bize bakar iken şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı.

Biz yan yana eve doğru giderken, bugünkü dersler beraberce birbirimize sorular sorarak cevaplar vererek devam ettik, sevda bizim mahalleye yakın oturuyordu. Sevda kendi mahallerine gelince

birbirimize gülümseyerek, yarın görüşmek üzere ayrıldık. Yüreğim dünyaya sığmıyordu, hep

gülümsüyordu. Beni mahallede sevinçli gören mahalleli şaşkınlıkla bana bakıyordu, her halde delirmiş bu

diyordu. Bilmiyorlardı aşk sevgi içimde volkan volkan gülümseyerek çiçeklerini açıtırıyordu. Annem

bandeki değişikliği görünce sorularını cevapsız bırakarak çalışma odama geçtim. Üstümü çıkararak,

çalışma masasının başına geçtim başladım deliler gibi çalışmaya. Aşkın insanı nasıl değiştireceğini hem

sevdaya hem arkadaşlara ve aileme göstermem gerekiyordu.

Annem akşam yemeği için çağırdığında dersi noktalarak sofranın başına oturdum. Annem

-Evladım, bugün sende bir değişiklik var, anlayamadım

-Anlarsın anneciğim anlarsın.

Daha fazla konuşmadan yemeğimi yedim, kitap okuyarak, aklımda kalan dersleri not defterine yazarak gözden geçirdikten sonra, yatmak için odama çekilirken

-Anneciğim sana iyi geceler, seni seviyorum.

Diyerek yanaklarından öperek yatmak için odama çekildim. Yüreğimde uçan kuşun kanat çırpınışları yatmam mani oluyordu. Elimi kalbimin üstüne bastırarak sakinleşmesini bekledim. Bir an önce okula giderek sevda ile olmanın onunla konuşmanın sevinci ile uykuya daldım.

Sabah uyanınca güzel bir duş aldım, kokular süründüm, sevdanın mahallesinin köşesinde sevdayı beklemeye başladım. Biraz sonra sevda evin kapısında çıktı da gülümsüyordu benim gibi, köşede görünce el salladı el sallarken benim tüm bedenim sallanarak gökyüzüne doğru uçuyordu, sanki Yaklaştı.

-Günaydın Mehmet nasılsın?

-Çok iyiyim, hatta bomba gibiyim kuşlar gibi uçuyorum

Gülümsedi. Ben

-Sen nasılsın Ne yaptın?

-Dersime çalıştım, birazda seni düşündüm.

Ben şaşırarak birazda kekeleyerek

-Be..Beni..enimi düşündün?

-Evet.

Gülüşerek okulun yoluna doğru hareket ettik. Bir birimize ders ile sorular sorarak mutluluk içinde okul yolunda okula vardık, sanki tüm okul bizi bekliyordu. Sevdanın arkadaşı Gülten.

-Hoş geldiniz genç âşıklar.

Sevda utanarak

-Gülten neden böyle konuşuyorsun, biz arkadaşız

-belirli oluyor zaten.

Zil çaldı içeriye girdik ilk ders edebiyattı, hepimizin edebiyatı neredeyse sıfırdı. Neşe öğretmen içeriye girdi, Kalktık sınıfça

-Günaydın arkadaşlar

-Günaydın hocam

Yoklamayı yaptıktan sonra

-Açın edebiyat kitabınızı, bugün cümlede anlatımı işleyeceğiz, ben ve sevda dışında herkes homurdanarak kitabın sayfalarını açtı. Konuyu okuyunca sanki sevda ile bizi anlatıyordu." Sözcüklerin yan yana gelerek bir duyguyu, bir düşünceyi, bir isteği, bir işi, kısacası bir yargıyı tam olarak anlatabilir duruma gelmiş biçimine cümle denir bende içimden aşk denir sevgi denir "ben bu kısmı işaretleyerek araya-aşk sevgi Mehmet sevda çıkar yazdıktan sonra sevdaya uzattım. Sevda okudu gülümsedi. Ben parmak kaldırarak.

-Öğretmenim bir şey söyleye bilir miyim?

Beni hiçbir zaman parmak kaldırarak göremeyen ve şakın bakışları ile bana bakan hocam.

-Buyur Mehmet!

-Hocam, Sözcüklerin yan yana gelerek bir duyguyu, bir düşünceyi, bir isteği, bir işi, kısacası bir yargıyı tam olarak anlatabilir duruma gelmiş biçimine cümle denir, tıpkı hayatımızda insanların bir araya gelerek, hayata anlam katarak yaşanması arkadaş, komşu, insan, olması da aynı bu cümle gibi değil mi hocam, sanki hayatı anlatıyor bize.

Hoca şaşırarak ayağa kalktı, yanıma yaklaştı, anlımdan öptü.

-Bravo Mehmet, senden bunu hiç beklemezdim, birisi söyleseydi senin parmak kaldırarak bunları söylediğini güler geçerdim. Sınıf ağzı açık bana bakıyordu, sevda ise gülümsüyordu. Sevda parmak kaldırarak

-Hocam bende bir şey söyleyebilir miyim?

Hoca şaşkınlığa devam ederken

-Bugün sizlere ne oldu çocuklar, başka bir dünyada mıyız? Buyur sevda.

- Sorularda cümleyi oluşturan tamlamalar ya da cümlecikler karışık halde verilir. Bizden istenen bu parçacıkları anlamlı ve kurallı bir cümle durumuna getirmektir. Değil mi hocam?

Hoca sarsıldı okul sırasına eli ile tutunarak yanıma oturdu. Şaşkınlıktan sonra

-Devam et sevda

-Hocam hayatımızda da bazen karışıklık olunca hüznün sıkıntı olunca onu sevgi kelimeleri sözcükleri ile anlamlı bir hale getirmiyor muyuz? Bu anlamda edebiyat bizi hayatı anlatan bir ders yaşam şekli değil midir o zaman?

Sınıf ve hoca şaşkınlıkla bize bakarken, bir süre sonra şaşkınlığından kalkarak yavaşça masasına yaklaştı oturdu. Gülümsedi.

-Tebrikler ederim on yıllık öğretmenlik hayatımda hiçbir öğrencimde, bende edebiyata bu açıdan bakmadım, bravo sevda ve Mehmet, haydi arkadaşlar arkadaşınızı ayakta alkışlayalım. Sınıf alkış ile saatlerce yankılandı, sevda ve ben gülümseyerek birbirimize bakıyorduk sadece. Hoca

-Bugün size sözlü notu olarak sizlere on veriyorum, hem de gülümseyerek şaşkınlığımla baş başa kalarak...

Okulumuzda şimdiye kadar alkışa alışık olmayan yan sınıftaki hocalar öğretmenler, müdür sınıfa doldu, sanki şenlik vardı sınıfta. Hocamız öğretmen ve müdüre tüm ayrıntısına kadar anlatınca onlarda bizi alkışlayarak tebrik ettiler. Artık okulda konuşulan ben be sevda ve dersteki üstün başarılarımız ve aldığımız nottu. Ben sevdaya yaklaşıyorum.

-Bak gördün mü arkadaşlığımız sevgimiz her şeyi aşmaya yetti artı bilene

Derken sevda boynuma sarıldı. Herkes yine şaşkınlıkla bakarken yine alkış tufanına tuttular. İşte o günden sonra cümleler ve edebiyat gönül dünyama girdi yeşeren dalı ile meyvelerini vermeye başladı. Sevdayı soruyorsanız, sormanıza gerek mi var acaba? Tabi ki...

Mehmet Aluç

18-04- 2015

Mümin tövbe ile merhamet ister Rabbin'de affı için
Selam ve dua ile...